

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Kulcsár István ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe.) felperesnek - a Nehéz-Posony Ügyvédi Iroda (címe., ügyintéző ügyvéd: dr. Nehéz-Posony Márton) által képviselt I.rendű alperes neve Szerkesztősége (I.rendű alperes címe.) I. rendű alperes és II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe.) II. rendű alperes ellen sajtó-helyreigazítás miatt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. január 9. napján kelt 65.P.24.358/2017/7. számú ítélete ellen a felperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 (tízezer) forint+áfa másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított, releváns tényállás szerint a felperes 2014 novemberében a ... FB elnökéhez fordult külföldi tranzakciói kapcsán, az általa észlelt, devizabetétekhez kapcsolódó árrések, banküzemi hibák és adatvédelmi törvénysértésekre hivatkozva. A panasz alapján a ... Bank, majd annak tulajdonosa a ... Bank is vizsgálatot folytatott le, melynek eredményéről tájékoztatták a felperest. A felperes a vizsgálatok eredményét nem találta kielégítőnek.

Ezt követően több alkalommal élt panasszal a pénzügyintézet különböző budapesti fiókjaiban. Ezt az igényérvényesítést megelőlegezve a ... Bank 2016 áprilisában feljelentést tett zsarolás büntette miatt a felperes ellen, de a feljelentést a hatóság elutasította. A felperes több ízben személyes ügyintézés keretében is előterjesztette panaszait a pénzügyintézet fiókjaiban, ahol az egyes bankfiókok alkalmazottai a pánikgomb használatával értesítették a rendőrséget és a banki biztonsági őrköt, akik többször szóváltásba keveredtek a felperessel, illetve a bank területéről akarata ellenére kikísérték. Emiatt a felperes többször feljelentést tett, valamint panasszal is élt.

A felperes 2017 szeptemberében az alperes által szerkesztett lap általa korábban ismert újságírójához fordult azzal a céllal, hogy írja meg a pénzügyintézet eljárása során vele történeteket, az emiatt keletkezett problémáit.

Az I. rendű alperes az által szerkesztett ... című hetilapban 2017. október 5-én megjelent „Gombnyomásra” című cikkében a felperestől kapott anyagokban megjelenő felperesi panaszt tárta

a nyilvánosság elé, a cikk tartalmazta a pénzügyi felkeresési panasszal kapcsolatos verzióját, reakcióját is.

Az írás első soraiban a szerző arról ad hírt, hogy a ... Bank egyik bankfiókjának „felzaklatott ügyintézői” a pánik gomb megnyomásával hívták ki a rendőröket „egy már-már mániákusan makacs ügyfél” miatt, aki immár sokadjára élt náluk panasszal. Ezt követően a cikk beszámolt arról, hogy ezen néven nem nevezett ügyfél és a bank nézeteltérése abból adódik, hogy ázsiai körútja során használt devizalapú bankkártyája után nem megfelelően számoltak el vele a banknál.

A cikk mellett „Pertéboly” címmel keretes írás is megjelent, amelyben beszámolt arról az alperes, hogy a ... Bank jelen eljárás felperese ellen indított perében „perlekedési tébollyal” jellemezte ügyfelét, aki miatt több alkalommal kellett értesíteni a rendőrséget és kiszolgáltatását megtiltották az ország bankfiókjaiban. A bank azért perelte ügyfelét, „mert olyan sok panaszt nyújtott be, ami szerintük visszaélés a joggal. 2015-2016-ban az összes ügyfélpanasz ötöde - 45 e-mail, 48 rögzített panasz és 443 alkalommal, összesen 31 órányi telefonhívás - érkezett tőle,” amely rendkívüli módon leterheli a bank panaszkezelési rendszerét. Tájékoztató arról is, hogy a bank keresete elutasításra került azzal, hogy „a Magyar Nemzeti Bank irányadó rendelete a »visszaélésszerű panasztételre« sem ír elő más szabályokat, mint egyébként.” A felperes és a bank kapcsolatát bemutató keretes írás végén a bank és az ügyfele elmérgesedett viszonya érzékeltetésére az olvasók elé tárta a szerző, hogy „legutóbb a felperes feljelentésére indult nyomozás, mert a banki biztonsági emberek 2017 májusában dulakodtak és durván beszéltek vele, továbbá a személyes adataihoz is hozzájutottak,” majd azzal folytatódik, hogy „a bank sem rest: mivel az ügyfél becsmérlő jelzőkkel illetve, jóhírneve megsértése miatt pert indított, amelyben tízmillió forintot követel.”

A felperes keresetében a fenti cikkben megjelent valótlan, illetve őt hamis színben feltüntető állítások helyreigazítására kérte kötelezni az I. rendű alperest az alábbiak szerint. Sérelmezte a mániákusan makacs jelzőt, mert a valóságban ő a bank egyik jogaiért kiálló tisztességes ügyfele, ekként kérte megjeleníteni a személyét. Valótlanként sérelmezte, hogy az ügyintézők felzaklatottak voltak, a valóságban ő normál ügyintézésre ment. Valótlanként kifogásolta a pertéboly címet is. A valóságban perbeli cselekvőképességgel rendelkezik, nem szenved perlekedési tébolyban, ez esetben nem járhatott volna el a bank által indított perben sem, mint alperes. A panaszok számára vonatkozóan kérte helyesbíteni, hogy a tényleges perindításig 2017. március 8-ig, illetve a panaszjogi perrel érintett időszakban, tehát 2013. december 17. és 2016. február 1. közötti időszakban, 48 panaszt terjesztett elő a felperes részben írásban, részben telefonon.

Kérte az egyik fiókból nem tágitó ügyfél megjelölés és az őt ért atrocitás dulakodáskénti jellemzése helyett az incidens pontos és részletes leírását, valamint annak pontosítását, hogy a személyes adataihoz máskor juthattak hozzá az arra jogosulatlan személyek, nem ekkor történt eseményként tett emiatti feljelentést. Végül kérte annak helyreigazítását is, hogy becsmérlők lennének az általa használt jelzők a bankot illetően, amikor szerinte korrekten Kocsmabanknak és Nácibanknak nevezte a hitelintézetet.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték. Azzal védekeztek, hogy a cikkből az átlagolvasó számára nem azonosítható a személye, így nincs keresetösségi joga, valamint a megjelölt szövegrészek véleménynyilvánítások, illetve a felperes vonatkozásában nem fogalmaznak meg tényállítást.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 10.000 forint perköltséget áfa-val terhelten. Megállapította, hogy a le nem rótt 36.000 forint eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában idézte a sajtószabadságról és a médiatartalmak

alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (Smtv.) 12. § (1) bekezdését, a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásának II., III. részét, a PK 13. számú állásfoglalás I. pontját, a PK 14. számú állásfoglalást, valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdését, 206. § (1) bekezdését.

Vizsgálta, hogy a felperes személye a PK 13. számú állásfoglalásra figyelemmel a cikkből beazonosítható-e. Értékelte ebben a körben, hogy az alperes eleget téve a felperes kérésének, nem nevezte a felperest a nevén, egy a neve elhallgatását kérő ügyfél problémáját bemutató írást jelentetett meg. A felperest az átlagolvasó ennél fogva nem tudta beazonosítani. Ismerősei, akik ismerik történetét, illetve a panaszja intézésével érintett banki alkalmazottak, vagy a kérelmeit elbíráló nyomozó hatósági alkalmazottak felismerhették személyét, ezek a körülmények azonban nem teszik az átlagolvasó számára is beazonosíthatóvá a felperest.

Érdemben sem találta alaposnak a felperesi kérelmet, mivel kifogásolt részletek mind olyan véleménynyilvánítások, értékítéletek, amelyek egy-egy adott banki ügyintézői tevékenységet, vagy a felperes cselekedetét minősítik, jellemzik, értékelik, nem a felperes személyét illetően fogalmaznak meg valótlan tényeket.

Indokolása szerint a valóság hamis színben való feltüntetése akkor állapítható meg, ha a közlés való tényeket önkényesen kiragadva, tartalmi szempontból hiányosan tesz közzé és emiatt abból téves következtetés levonására kerülhet sor az olvasó részéről. A perbeli írás a cikk témáját a felperes elmondásán túl más szemszögből is bemutatta, illetve a történéseket röviden foglalja össze annak érdekében, hogy a problémát a felektől függetlenül, objektíven írja meg. Nem minősül a valóság hamis színben feltüntetésének, hogy az alperes nem a felperes által megfogalmazott, illetve megélt módon írja meg az eseményeket.

Az egyes kifogásolt részletek kapcsán utalt arra, hogy „már-már mániákusan makacs” jelző és a „becsmérlő” szó használata véleménynyilvánítás, felperes alappal nem sérelmezheti ezen alperesi szóhasználatot. Hangsúlyozta, hogy a PK 12. számú állásfoglalás alapján a véleménynyilvánítás önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja, amennyiben nem valótlan tényen alapul. A kifogásolt jelzők többnyire a bank oldaláról tapasztaltakat közvetítik, ellensúlyozva a felperes által az írásban és név nélkül részletesen előadottakat, egyértelműen láttatva az álláspontját a kérdéskörökben. Ezek megítélése szerint nem valótlan tényállítások.

A „perlekedési téboly” cím annyiban tényszerű, hogy az a bank állítását közvetíti az olvasók felé, hiszen a felperes által csatolt ítéletből is látható, miszerint az őt perelő bank kérte elmeállapotának vizsgálatát erre hivatkozással.

A „felzaklatott ügyintézők” kifejezést a felperes nem sérelmezhet, mivel a banki alkalmazottak zaklatásnak élhették meg a felperes mindennapos panaszai miatti megjelenését a munkahelyükön, az alperes szerzője az anyaggyűjtés során információt szerezve a felperesről a panaszával érintett hitelintézetekben a róla kialakult képét ekként megjeleníthette.

Nem sérelmezhető a panaszok számára vonatkozó kijelentés sem, ami nagyságrendileg a csatolt ítéletben szereplő számmal részben azonos.

A „nem tágitó ügyfél,” és a „dulakodás” szókapcsolat, illetve kifejezés sem tényállítás, hanem szubjektív megítélésen alapuló minősítő jelzők. Maga a felperes is előadta, hogy nem akart eltávozni, ezt a helyszínről való nem tágitásként jellemezhetette az alperes. Nem kifogásolható az sem, hogy ő is dulakodott-e vagy sem. Indokolása szerint nem a felperes ítélteti meg egyedül ezt a kérdést, és nyomozati szakban vizsgálja az erre jogosult hatóság a bankfiókban történeteket.

Az pedig lényegtelen tévedés a felperes személye megítélése szempontjából, hogy melyik banki ügyintézése során történtek miatt élt feljelentéssel a személyes adataival való visszaélés miatt.

Rámutatott, hogy a felperes két kijelentés vonatkozásában kiterjesztette kereseti kérelmét, erre azonban nincs lehetőség, ezeket érdemben az elsőfokú bíróság ezért nem vizsgálta.

Mindezek alapján a keresetet elutasította. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján

határozott.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását. Másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását.

Fellebbezését arra alapította, hogy a tényállást az elsőfokú bíróság ítéletében nem megfelelően állapította meg és abból nem megfelelő jogi következtetést vont le, így az jogszabálysértő. Hivatkozott arra, hogy semmilyen dokumentumban nem szerepel olyan, hogy a helyszínre érkező rendőrök többször szóváltásba keveredtek vele és akarata ellenére kikísérték a bank területéről. Utalt a ... Bank 2015. november 18-i hivatalos levelének tartalmára is, amely a ... vizsgálata alapján született.

Kifogásolta, hogy az alperesi újságírónak a keresetlevél 1. számú melléklete alapján részletesen bemutatta a ... Bank botrányos eljárását, de az alperesi cikk ehhez képest a ... Bank számára kedvező írást készített. Utalt arra körülményre ezzel összefüggésben, hogy a ... Bank hirdetője az alperesi újságnak.

Megalapozatlan az elsőfokú ítéletnek az az állítása is, hogy a cikk nem tartalmaz egyéb részleteket, illetve nem tartalmazza az incidensek helyét. Álláspontja szerint, téves az az elsőfokú bírósági következtetés, hogy a felperes nem ismerhető fel szűkebb és tágabb környezete számára. A perben ezzel szemben részletesen bemutatta és igazolta, hogy a cikkből szűkebb és tágabb környezete is felismerte. Sérelmezte azt is, hogy nem idézte tanúként az elsőfokú bíróság azokat a személyeket, akiket a felperes a szűkebb és tágabb környezetben való beazonosítottság bizonyítására indítványozott.

Nem értett egyet azzal az ítéleti érveléssel, hogy az átlagolvasó számít a beazonosításnál. Annak kell jelentőséget tulajdonítani, hogy az ismeretségi köre nagyobb része tud a ... Bank botrány kapcsán vele történekről, és az ismeretségi körében relatíve nagy azoknak az aránya, akik a ...-t olvassák. Az elsőfokú bíróság következtetésével szemben ezért beazonosítható volt, az elsőfokú bíróság nem feltételezhette, hogy a cikkből ezek a személyek nem ismerték fel.

Az ügy érdemét tekintve hivatkozott arra, hogy a helyesbítés döntő részben a ... cikke valótlan tényállításainak korigálására terjedt ki. A ... nem tudta és meg sem kísérelte a cikk tényállításainak valóságtartalmának igazolását. Tényállításként tekintette a 3., 4., 5., 6-os közléseket.

A helyesbítés kis részben valóban véleményre vonatkozik, de azok indokolatlanul bántóak, sértőek, ezért ezek is helyesbítésre szorulnak.

Indítványozta a cikk szerzőjének tanúkénti meghallgatását. Előadta, hogy a tanú tájékoztatást tud adni a cikk megírásának előzményeiről, folyamatáról. Ha a másodfokú bíróság nem találja bizonyítottnak, hogy a szűkebb és tágabb környezete beazonosította, kérte azon személyek meghallgatását, akiket keresetlevelében megjelölt, valamint kérte az alperes kötelezését a tényállításai bizonyítására.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, annak helyes indokaira figyelemmel. Álláspontja szerint a fellebbezés nem hoz olyan új jogi indokot, amely alkalmas lenne az elsőfokú ítéletben foglaltak érdemi megcáfolására, továbbá meg nem engedett bizonyítási indítványt tartalmaz.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a fentebb rögzített releváns tényállást helyesen állapította meg. Kétségtelen, hogy a rendelkezésre álló adatok szerint a felperes elsősorban a bank biztonsági szolgálatának munkatársaival keveredett többször szóváltásba, és nem a rendőrökkel. A rendőrök továbbá egyszer

kísérték ki egy bankfiók épületéből és állították elő, nem többször. Ennek a jogvita elbírálása szempontjából azonban nincs ügydöntő jelentősége, ilyen irányú helyreigazítási kérelem a pernek nem volt tárgya.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével és annak - a keresetösségi jogra vonatkozó indokán kívül - nagyjából az indokaival is egyetértett. A fellebbezésre is tekintettel az alábbiakat emeli ki.

Az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerint sajtó-helyreigazítást az kérhet, akire vonatkozik a valótlan tényállítás. A PK 13. számú állásfoglalásra figyelemmel azt is érintettnek kell tekinteni, és az is jogosult ilyen igény előterjesztésére, akinek a nevére a sajtóközlemény nem utal, azonban a személye a sajtóközlemény tartalmából felismerhető.

Kétségtelen, hogy a felperes maga kezdeményezte egy konkrét bankkal való konfliktusa sajtónyilvánosságát, ugyanakkor neve elhallgatását kérte, és az alperes a nevét és egyéb azonosító adatait nem tüntette fel, anonimitását megőrizte. Az elsőfokú bíróság helytálló következtetést vont le arra, hogy ezáltal az átlagolvasó számára nem volt felismerhető a közlemény tartalmából a felperes.

A fellebbező azonban arra hivatkozott helyesen, hogy nem az átlagolvasó ismeretei irányadóak abból a szempontból, hogy mely érintett élhet helyreigazítási igénnyel. A PK 12. számú állásfoglalásból és a PK 13. számú állásfoglalásból sem olvasható ki ilyen korlátozás. Elegendő az is, ha egy az érintett közvetlen hatókörén kívül álló szűkebb kör, pl. munkatársak, egy közösség tagjai számára felismerhető a sajtóközlemény tartalmából az érintett személy. A sajtó által közvetített valótlan tartalom már ebben a körben is okozhat ugyanis olyan következményeket, amelyek orvoslására a sajtó-helyreigazítási igényérvényesítés válhat szükségessé.

Az alperes a felperes konkrét, az újságcikkben megnevezett bankkal való konfliktusának egyes részleteit is bemutatta, közölte azt is, hogy a felperes sokadik panaszát követően az érintett banknál, megjelenésének kezelésére egyebek között pánikgombbal reagáltak. A felperes vitássá nem tett nyilatkozata (1/F/1. számú melléklet X. pont) szerint a cikkben megnevezett bank körlevelet adott ki arra, hogy mi a teendő, ha a felperes bármelyik bankfiókjában megjelenik. A banki ügyintézők széles köre számára egyértelműen felismerhető volt ennél fogva a felperes, ami elegendő volt ahhoz, hogy a felperes keresetösségi joga, igényérvényesítési lehetősége a PK 13. számú állásfoglalás és az Smtv. 12. § (1) bekezdése alapján megállapítható legyen. Ebben a körben ezért további bizonyításra sem volt szükség. Megjegyzi azonban a másodfokú bíróság, hogy a felperes által hivatkozottak közül azok, akikkel a felismeréshez szükséges információkat maga a felperes közli (pl. az ügyeit elbíráló szervek alkalmazottai, közvetlen családtagok, ismerősök) nem tekinthetők olyan személyeknek, akik általi beazonosíthatóság okvetlenül keresetösségi jogot alapozna meg.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helytállóan végezte el a kereset érdemi vizsgálatát és helyesen következtetett arra, hogy a kifogásolt részletek nem minősültek az Smtv. 12. § (1) bekezdése szerinti valótlan tényállításnak, vagy valós tény hamis színben feltüntetésének. Helytálló volt az a következtetése is, hogy az nem minősült valós tény hamis színben való feltüntetésnek, hogy az alperes - a felperes nézőpontjától és élményétől részben eltávolodva - a konfliktust a harmadik fél kiegyensúlyozottságra törekvő szemszögéből mutatta be. Ennek következtében a felperes által adott információk rövidebben, visszafogottabban, tompítottabban és a másik oldal nézőpontját, élményét is figyelembe vevő módon jelentek meg. Az alperesnek nem kötelessége eldönteni egy ilyen konfliktus bemutatása esetén, hogy kinek van igaza és a felperes az Smtv. 12. § alapján nem

igényelheti a tények saját tapasztalatainak, élményeinek megfelelő ábrázolását.

A „már már mániákusan makacs” jelző az ügyintézők „felzaklatottsága”, a „perlekedési téboly”, mint cím, a PK 12. számú állásfoglalásra figyelemmel a közlés egészét, és szövegösszefüggéseket vizsgálva mind olyan ábrázolásokként jelennek meg az átlagolvasó előtt, amelyek a banki oldalon megélt élményeket is tükrözik. Nem tényállítások, hanem olyan értékítéletek, amelyeknek tényalapját a felperes egy konkrét konfliktusból fakadó, átlagosnál magasabb számú panasza, eljárás kezdeményezései, összetűzései a banki biztonsági őrökkel, illetve a bank által kezdeményezett cselekvőképességi vizsgálat, és a keretes írásban szereplő perlekedési tébolyra vonatkozó banki vélemény ismertetése képezte. Az alperesi szöveg nem közvetíti azt, hogy a felperes cselekvőképtelen lenne, kiegyensúlyozottan tájékoztat, amikor kiderül, hogy a felperes megnyerte azt a pert, melyet a panaszai miatt, a bank vele szemben kezdeményezett.

A panaszok számára vonatkozó kijelentés tényállítás, ugyanakkor a keretes írásból kiderül, hogy az ide tartozó résznél az alperes a bank beadványát ismerteti. Az elsőfokú bíróság egyebekben helyes következtetést vont le arra nézve is, hogy a panaszok számát tekintve az újságcikk az ítéletben szereplő számmal azonos számot közölt, az Smtv. 12. § szerint helyreigazításra szoruló valótlan tartalmú tényállítást e körben nem tett. A cikkben szereplő, valamint a felperes által hivatkozott ítéletben megjelölt időszakok közötti két év körüli időtartamban nincs jelentős különbség (2013. december - 2016 február, illetve 2015-2016), és a felperes által is elismert szám (48) kellően magas ahhoz, hogy a helyreigazítás az időszak tekintetében a felperes megítélése szempontjából közömbös részletnek minősüljön a PK 12. számú állásfoglalásra is figyelemmel. A felperes helyreigazítási kérelme szerint a bank egy időszakban jogellenesen nem rögzített panaszként semmit, a cikk a telefonbeszélgetésekről, e-mailekről nem állította, hogy mind rögzített panasz lenne. Helyreigazításnak nem volt helye ezen részlet kapcsán sem.

A felperes nyilatkozata szerint a banki biztonsági szolgálat emberei durván beszéltek vele, illetve túlerőben, fizikai erőszakot alkalmazva törvénytelenül kivonszolták a bankfiókból. Ennek leírása oly módon, hogy a biztonsági emberek, amikor nem tágitott a fiókból, dulakodtak vele, és a felperes feljelentést tett, kellően tükrözi az eseményeket, lényegi mozzanatot illetően valótlanyságot nem tartalmaz. Megjeleníti azt is, hogy a felperes ellenállást tanúsított, vele szemben erőszakosan léptek fel, feljelentése szerint a történések elszenvedője. Nem értelmezi a PK 12. számú állásfoglalásra figyelemmel az átlagolvasó sem ezt a közlést úgy, hogy a felperes dulakodásba kezdett a biztonsági őrökkel. Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság azt is, hogy az esemény lényegének közlésén túl nem feladata a sajtószerveznek eldönteni és közölni, hogy ok nélkül, vagy okkal történt az intézkedés a felperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság azt is helyesen állapította meg, hogy lényegtelen pontatlanság a cikk és a felperes megítélése szempontjából, hogy mikor történt az az adatkezelési mulasztás, ami miatt a felperes feljelentést tett. Helyreigazításnak a PK 12. számú állásfoglalás alapján ebben a körben sem volt helye.

A becsmérő jelző használata a bank véleményét tükrözi, mert az a perindítás okának bemutatásánál jelenik meg a cikkben. Nem vitásan jóhírnévsértésre hivatkozva, a felperes által használt jelzők (pl. Nácibank, Kocsmabank) miatt indított pert a felperes ellen a bank, a perindítás okaként a tényállítás nem valótlan közlés. Az alperesnek nem kötelessége állást foglalni abban a kérdésben, hogy a felperes szóhasználata becsmérő volt-e vagy sem. Az, hogy a viszony elmérgesedtségét egy felperesi és egy a bank által tett feljelentés, perindítás tárgyán keresztül mutatta be a korrekt, kiegyensúlyozott tájékoztatásnak megfelelt. A konfliktusban érintett felek, így a felperes sem

igényelheték ezen esetek részletezőbb, vagy az ő álláspontjuknak megfelelő bemutatását sajtó-helyreigazítás keretei között.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott az Smtv. 12. § (1) bekezdés alapján előterjesztett kereset elutasításáról. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét ezért a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 239. § folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felperest a másodfokú perköltség megfizetésére, mely az alperes által szerkesztett kiadó jogi személy javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5), (6) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján - az ellenkérelem terjedelmét is figyelembe véve 10.000 forint + áfa összegben megállapított ügyvédi munkadíjból állt.

A le nem rótt fellebbezési illetékről a másodfokú bíróság a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján határozott a felperes személyes költségmentességére figyelemmel.

Budapest, 2018. május 18.

dr. Kisbán Tamás s.k.
a tanács elnöke

dr. Istenes Attila s.k.
előadó bíró

dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró